

reorganizarea corpului didactic, am reușit să învingem greutățile și să creăm condiții obiective în care institutul poate să asigure bunul mers al procesului de educație pedagogică-artistică.

De mare și semnificativă îmbunătățire calitativă a muncii noastre se dovedește a fi studioul, deschis acum doi ani. Acest mic teatru experimental, cu 200 de locuri, cu o scenă bine utilată tehnic, își desfășoară activitatea în cadrul institutului, ca parte integrantă a procesului de educare a studenților. Studioul, prin practica sa, tinde să-i ajute pe studenți să depășească greutățile începutului. Pe scena studioului au fost jucate în premieră cinci piese (*Tartuffe*, *Povestea unei iubiri*, *Fiicele*, *Căsătorie ciudată* și *Romeo și Julieta*), însumând 185 de spectacole vizionate de 35.332 de spectatori. Sînt cifre grăitoare, care cresc dacă le adăugăm numeroasele spectacole și recitaluri date în diferite întreprinderi, fabrici și gospodării colective din regiune.

Institutul nostru a căutat să participe permanent la evenimentele mai importante din viața teatrală a țării noastre, pentru a completa educația și informația studenților. În fiecare an, aceștia stau cîte o săptămînă-două la București, pentru a viziona spectacole și pentru a vedea la lucru pe marii maeștri ai scenelor bucureștene.

De Institutul de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale“ din

București ne leagă o colaborare strînsă și rodnică, de ani și ani de zile. Discutarea metodelor comune de lucru, schimburile de experiență cu studenții și profesorii, vizitele reciproce, participarea comună la festivalurile republicane, ajutorul principal primit din partea conducerii institutului și a întregului corp didactic sînt de mare folos în activitatea noastră zilnică.

Activitatea Institutului de teatru „Szentgyöryi István“ din Tg. Mureș ilustrează politica de rezolvare leninistă a problemei naționale din țara noastră. În ajunul celei de-a douăzecea aniversări a Eliberării avem sentimentul că ne-am făcut în mare parte, calitativ și cantitativ, datoria. În cei 16 ani de la înființare, institutul a dat teatrelor noastre 220 de absolvenți. Sîntem mîndri de acești absolvenți. Pe umerii lor apasă obligația îndeplinirii sarcinilor nobile ce revin actorului de tip nou: actorul-cetățean. Conștienți de misiunea lor artistică și socială, acești foști studenți își îndeplinesc cu cinste îndatoririle; mulți dintre ei posedă — ca semn de recunoaștere și prețuire a meritelor lor — diferite diplome, medalii și ordine, sînt cîștigătorii diferitelor concursuri artistice și, ca atare, se consideră pe drept cuvînt luptători conștienți pentru dezvoltarea culturii teatrale socialiste în patria noastră.

Szabó Lajos

Începutul

Pentru unii, anul Eliberării a constituit un nou început de viață. Pentru cei din generația mea el înseamnă, simplu, *începutul!*

Am crescut odată cu teatrul socialist, am învățat în noua școală, învățăm în continuare de la cei ce construiesc viața nouă.

Pentru noi, numărul mare de teatre răspîndite pe întregul cuprins al re-

publicii e un fapt normal. Repartizarea obligatorie a tinerilor absolvenți, o obișnuință. Șomajul artistic, ceva necunoscut.

Tocmai de aceea sîntem datori să ne întrebăm mereu: cum a fost posibil ?

Tocmai de aceea sîntem datori să înțelegem că norocul nu cade din cer, că numai munca îndirjită, lupta con-

tinuă a celor mai buni fii ai poporului român ne-au permis să nu ne mai punem întrebările pe care cei dinainte de august '44 erau obligați să și le pună.

Tocmai de aceea sîntem datori să răspundem cu seriozitate, și la cel mai înalt nivel de exigență, îndatoririlor ce ne revin nouă, propagandiști ai culturii.

Nu arareori, oamenii de teatru străini, în vizită la noi, își exprimă mirarea și apoi mulțumirea în fața unei pleiade atît de numeroase de tineri regizori. În fața faptului că acești regizori nu au numai unde și ce lucra, dar obțin, în bloc, realizări care se caracterizează printr-o maturitate de gândire, o stăpînire a mijloacelor de expresie, o notă personală neexhibiționistă, ci inovatoare, în sensul unei analize la verticală a operei dramatice.

Spectacole ca cele cu *Steaua polară* sau *Domnișoara Nastasia*, *Ferestre deschise* sau *Mina cu cinci degete*, *Prima întîlnire* sau *Tragedia optimistă*, *Zia-riștii* sau *Orfeu în infern*, *Marele fluviu își adună apele* sau *Umbra*, puse în scenă de Radu Penciulescu, Horea Popescu, Mihai Dimiu, Margareta Niculescu, Ion Cojar, Vlad Murgu, Gh. Harag, Cornel Todea, D. D. Neleanu, D. Esrig, spectacole și nume de realizatori luate la întîmplare din noianul de biruințe ale generației „de după '44“, și care ar putea fi cu ușurință schimbate cu alte titluri și alte nume de aceeași valoare, sînt mărturia concretă a celor afirmate mai sus, sînt proba practică a justiției și înțelepciunii politicii de promovare a tinerelor talente, duse la noi în țară.

Desigur, nici unul dintre noi nu trebuie să creadă că a ajuns la plafon,

pentru că altfel, scuzați calamburul cam șchiop, își dă singur certificat de plafonare, devine o fostă viitoare speranță, un rebut prematur.

Desigur, nici unul dintre noi nu poate și nu trebuie să uite că realizările sale, modeste sau strălucitoare, n-ar fi fost posibile fără tradiția sănătoasă a generațiilor ce ne-au precedat pe scîndurile scenelor romînești.

Am ajuns la maturitate și, mîine-poi-mîine, o nouă generație ne va ajunge din urmă. Așa e bine, așa e firesc. Adjectivul „tînăr“ nu va mai fi un alibi pentru nici unul dintre noi. În schimb, lipsa de tinerete, de entuziasm, va putea fi circumstanță agravantă.

Am crescut în condiții pe care orice om de teatru, de pretutindeni, le poate invidia. Condiții în care, înțelegînd că nu situarea geografică a orașului contează, ci omul, Ion Simionescu a putut, la Brașov, să realizeze multe spectacole majore; înțelegînd că nu există genuri mari și mici, Ștefan Lenkisch i-a în-cîntat de atîtea ori pe micii sau mai bătrîinii iubitori ai păpușii; înțelegînd că spectatorul de pretutindeni e inteligent și receptiv, Dinu Cernescu nu s-a sfiit să ofere spectatorilor colectivîști spectacole de efervescentă intelectuală.

Am crescut în condiții care ne-au permis o dezvoltare rapidă și fructuoasă, în condiții în care talentul a fost și este cultivat cu grijă.

Spectacolele noastre viitoare să fie răspuns acestei griji; dorința de perfecționare, cinstea profesională să constituie punctele cardinale ale muncii noastre și de acum înainte.

Lucian Giurchescu